

Elżbieta Szydłowska

Ziemięcice, pow. Gliwice. Stanowisko 4a

Informator Archeologiczny : badania 5, 106-107

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

niszczeniu przez uprawę ziemi i prace melioracyjne. Przekopano około 1200 m² wydobywając 49 grobów /Nr 8-56/. 7 grobów uzyskano w pierwszym sezonie prac. Groby z pierwszego sezonu miały cechy charakterystyczne dla IV i V okresu epeki brązu, natomiast wszystkie groby z roku 1971 datować należy na okres halstački. Groby zalegają na znacznej głębokości, /prześwietlenie około 80 cm/ i są stosunkowo dobrze zachowane. Wszystkie charakteryzuje obrządek ciałopalny, popielnicowy. W wielu przypadkach zarysowana była jama grobowa. W niezniszczonych popielnicach kości były oczyszczone, jak stwierdzono na podstawie ekspozycji jednej popielnicy przez antropologów kości układano z zachowaniem porządku anatomicznego, jednak nieszyt dokładnie. Wskazuje na to umieszczenie np. paliszków między kośćmi osazki i zmieszanie kości w środkowej partii popielnicy. Popielnice z zasady nakrywane były misami odwróconymi dnami do góry. Większość grobów bogato wyposażona była w naczyńka przystawne, najoszczędziej niewielkich rozmiarów. Naczyńka te wykonywane były nieszyt starannie. W popielnicach, rzadszej obok, znajdowały się pojedyncze ozdoby, - w większości szpile z brązu, charakterystyczne dla okresu halstackiego. Materiał ceramiczny i to zarówno popielnice, jak i naczyńka przystawne, posiada cechy ceramiki grupy białowickiej kultury łużyckiej, a na podstawie analogii do zespołów grobowych z Serbii, Czarnowic pow. Krosno Odrzańskie oraz Wiciny pow. Lubsko, zaliczyć można go do młodziej fazy osadnictwa tej grupy. Jest to na terenie powiatu głogowskiego zjawisko w chwili obecnej niewyjaśnione, tym bardziej, że w najbliższej okolicy występują omentaryjska typowe dla dolnośląskiej grupy kultury łużyckiej, na których brak zabytków z grupy białowickiej. W Zamecznie stwierdzono natomiast niewielkie tylko domieszki, materiału dolnośląskiego. Problem ten stanowić będzie wytyczną dalszych prac, które kontynuowane będą w latach następnych.

ZIEMIĘCICE, pow. Gliwice
Stanowisko 4a

Muzeum Górnośląskie w Bytomiu

Badania prowadziła mgr Elżbieta Szydłowska.
Finansował WKZ w Katowicach. Trzeci sezon
 badań. Osada kultury łużyckiej, okres hal-
stački D.

W roku 1971 kontynuowano prace badawcze, prowadzone w latach 1958 i 1959 na osadzie kultury łużyckiej w Ziemięcicach, położonej w zachodniej części wsi, na wydnie swanej "Sesiny". Stanowisko, na którym dotąd przebadano 12 jam osadniczych, zostało poważnie zniszczone przez wybierkę piasku. W bieżącym sezonie chciano odkryć mawarstwienia kulturowe w północnej i południowo-zachodniej części osady. Jak

się jednak okazało zostały one prawie zupełnie zniszczone. Natrafiono jedynie na wyklinowujące się szczątki warstwy kulturowej, zawierającej skąpy materiał zabytkowy. Z ciekawszych przedmiotów wymienić należy duży fragment płaskiego kamienia żarnowego oraz ośkę kamienną.

Uchwycono granicę osady w części północnej i zachodniej oraz stwierdzono, że zasięg jej był stosunkowo niewielki i cała zachowana jej część została przebadana.

Osadę datować należy na okres halstański D. Jest ona współczesna położonemu obok /stanowisko 4/ omentaryskowi ciałopalnemu /patrz E. Dobrzańska, Późnohalstańskie omentarysko ciałopalne w Ziemiecioach w pow. gliwickim, "Przegląd Archeologiczny", t. XIII, s. 150-175.